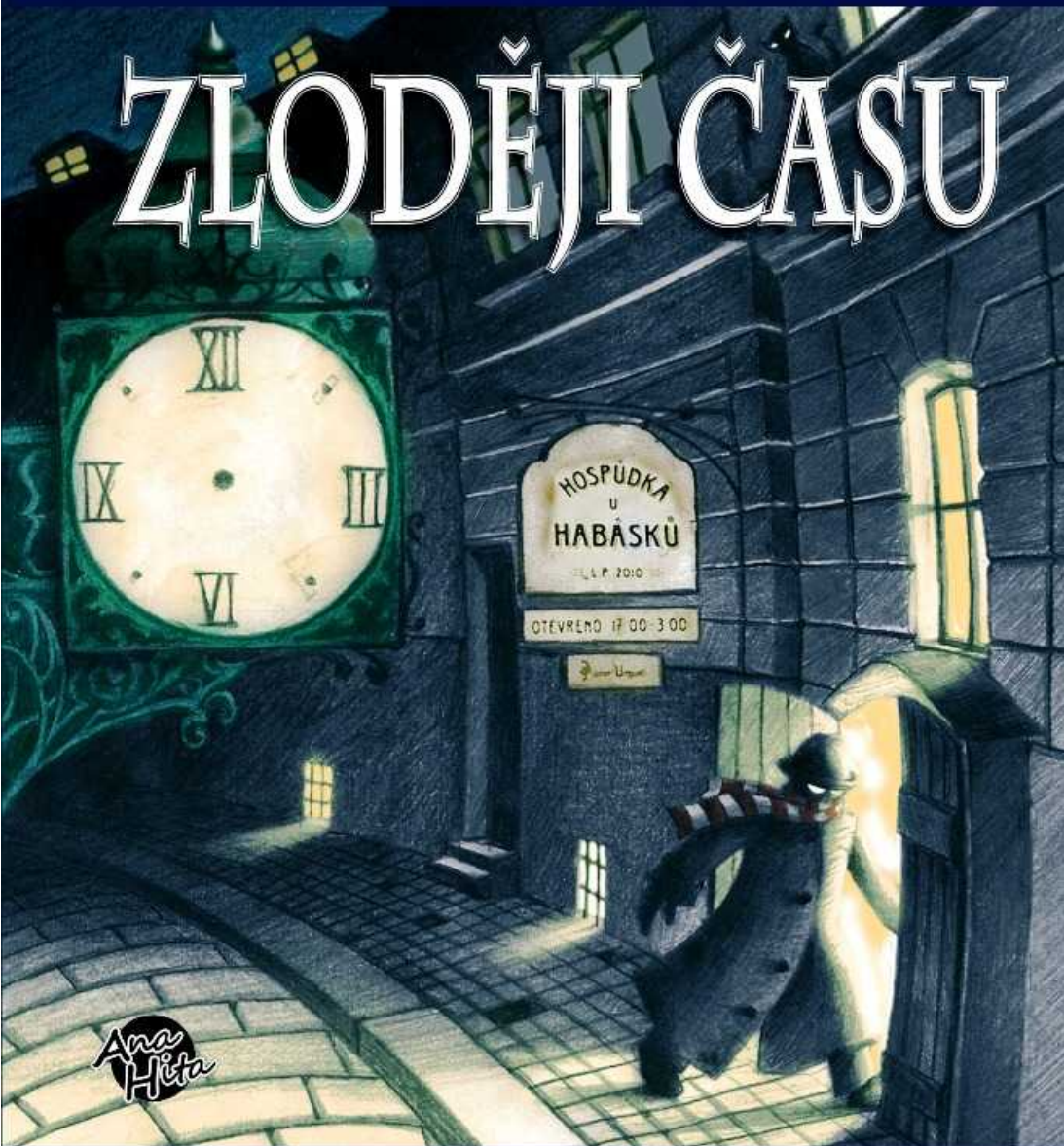

VÍTĚZSLAV JAREŠ

ZLODĚJI ČASU

Ana
Hita

Tajemné příběhy ze starého Žižkova s originálními humornými zápletkami a překvapivými pointami. Pokud si myslíte, že znáte starý Žižkov dobře, mýlíte se. Je fantaskní, mysteriózní a daleko poetičtější, než se na první pohled zdá.

*Pokud si myslíte, že znáte
starý Žižkov dobře, mýlíte se.
Je fantaskní, mysteriozní
a daleko poetičtější,
než se na první pohled zdá.*

ZLODĚJI ČASU

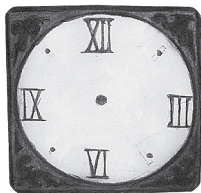
HOSPŮDKA
U
HABÁSKŮ

L.P. 2010

OTEVŘENO 17 00 - 3 00

Vítězslav Jareš

ZLODĚJI ČASU

A N A H I T A 2 0 1 2

Obsah

Poctivý zločinec	9
Nabídka pana Vonka.....	26
Anděl	47
Zloději času.....	54
Životní koncert.....	70
Stará remingtonka.....	82
Talent	124
Výstupní stanice.....	142
Paparazzi	153
Vynález	174
Svědomy	181
Profesor.....	198
Láska je sobecká.....	208
Gamblerova pojistka	220
Casting.....	230
O autorovi	255

© 2012 Vítězslav Jareš
Illustrations © 2012 Nikola Cuc
Edition © 2012 Anahita

ISBN 978-80-87740-50-7 (PDF)
ISBN 978-80-87740-51-4 (PDF pro te ky)

Poctivý zločinec

„Můžete mi říct, proč to děláte, pane Drábek? Neoficiálně. Mimo protokol,“ žadonil vyčerpaný policejní vyšetřovatel.

Pan Drábek — nehezky, vyhublý a postarší mužík malé postavy — seděl schoulený na krajíčku nepohodlné židle. Měl svěšená ramena a pohled zarytě upřený na desku stolu. Vydržel tam takto sedět celý předešlý den a noc. Neodpověděl stejně tak jako už na většinu dříve položených otázek.

Vyšetřující se zoufale podíval na svého kolegu, který netrpělivě přecházel podél zdi a protahoval si bolavá záda. Kolega jenom rezignovaně pokrčil rameny.

Vyšetřovatel se nahnul přes stůl k panu Drábkovi a se ztrápeným výrazem řekl: „Pochopte, když budeme vědět proč... státní zástupce k tomu přihlédně. Dozoruje to doktor Štěpán Hnaníček, to je lidskej člověk. Vyšel by vám vstříc, kdyby... jenom kdyby věděl proč!“

Vyšetřovaný pan Drábek našpulil rty, zachmuřil se a zaťatě se schoulnil ještě víc sám do sebe.

„Dobře, jestli nám k tomu už nechcete nic říct, tak...“ pokrčil vyšetřovatel rameny.

Pan Drábek nechtěl a neřekl.

„Dostali jste to z něj?“ nervózně se zeptal nadřízený vyšetřovatelů.

Oba nešťastně zavrtěli hlavou.

„Do prdele,“ neodpustil si jejich šéf.

„Tohle asi státní zástupce neodloží, co?“ zeptal se vyšetřovatel.

Šéf rezignovaně zavrtěl hlavou. „Nemůže.“

„Média nás rozsekaj,“ prorokoval vyšetřovatel.

„Jo,“ lakonicky odvětil šéf.

Když vyšel pan Drábek z policejní stanice ven, čekající reportéři, kameramani a novináři se k němu okamžitě vrhli. Ihned byl zasažen příbojem fotografických blesků a otázek:

„Budete v tom pokračovat?“

„Co vás k tomu vede?“

„Stálo vám to za to?“

„Co na to říkáte, že kvůli tomu půjdete do vězení?“

„Nezdá se vám to nespravedlivé?“

„Víte o tom, že už začíná vznikat hnutí na vaši podporu?“

Pan Drábek se přitiskl ke zdi, trochu se po ní sesul a dal si levou ruku před obličej a druhou si začal přejíždět po jizvě nad obočím, což bylo znamení jeho největší nervozity. Začal vyčerpaně šeptat: „Ne. Ne. Prosím. Nechte mě být, prosím. Neničte mě. Já nechci. Už nemůžu.“

„Ale my vám chceme pomoci!“ řekl povzbudivě novinář z Mladé fronty.

„Vždyť teď máte jedinečnou příležitost! Můžete veřejně sdělit své pohnutky, motivy. Máte přece obrovskou šanci se obhajovat! Copak to nechápete? Můžete se veřejně bránit!“ přesvědčovala ho šarmantní redaktorka bulvárního deníku Jitka Lapáčková.

Pan Drábek se přikrčil ještě víc, chvíli ještě bezmocně mhouřil oči, jako by ho světlo bolelo, potom se náhle rozeběhl, rozrazil novináře a utíkal pryč.

Tiskový mluvčí policie měl kamenný výraz a suše odpovídal na otázky novinářů: „Bohužel pan Drábek se dopustil trestního činu. Vyšetřování je uzavřeno a spis je předán státnímu zástupci.“

„Přiznal se pan Drábek?“ zeptala se Jitka Lapáčková.

„Ano. Pan Drábek se k tomuto trestnímu činu přiznal. Svou vinu nepopírá.“

„Sděлил motiv svého činu?“

Tiskový mluvčí záporně zavrtěl hlavou. „Nesděлил.“

„Takže za to bude odsouzen a půjde do vězení?“ otázal se novinář z Mladé fronty.

„To rozhodne samozřejmě soud, to policii nepřísluší.“

Jitka Lapáčková netrpělivě ťukala koncem propisky o stůl v zasedací místnosti jejich redakce. V čele stolu seděl trochu obtloustlý, ale jinak docela sympatický šéfredaktor Kroupa. Měl zakaboněnou tvář a potil se. Poslední dobou mu nebylo moc dobře, zlobilo ho srdce. Měl starosti nad hlavu. Čtenost povážlivě klesala, jeho schopný zástupce dal výpověď, protože ho konkurence přeplatila, nový majitel vydavatelství jistý pan Vonk nedávno rozhodl, že chce vydávat týdeník s názvem Jejich příběhy, a dal jim na sestavení nultého čísla šibeniční termín. Kroupa se s novým majitelem nikdy nesetkal. Nikdo z redakce ho neviděl a ani s ním nemluvil po telefonu. Dispozice se vždy objevily Kroupovi na stole. Nikým nespátržený pan Vonk byl ale neuvěřitelně dobře informovaný o tom, co se v redakci děje. Do toho všeho musel Kroupa ještě řešit řevnivost svých podřízených. Nejvíc si vjížděly do vlasů a soupeřily mezi sebou Jitka s kolegyní Martinou. Obě chtěly získat místo šéfredaktorky nového týdeníku a obě se snažily o nejpikantnější články a reportáže, aby místo získaly.

Šéfredaktor Kroupa se snažil své kolegy vyburcovat z letargie: „Týdeník musí začít nějakou superbombou! Něco, co nemá nikdo jinej! Nějakaj tahák! Čarujte! Kouzlete! Překvapte mě! Oslňte mě! Do nultáku nemá nikdo nárok na dovolenou. Nebudete spát, jíst, souložit a hlavně! Hlavně chci vidět vaše králičí oči, jasný? Králičí oči!“

Redaktoři se otráveně uškĺibli. Kroupa razil teorii, že pokud nemá novinář od monitoru zarudlé oči, nemá v jeho týmu co pohledávat.

„Jitko, máš nápad?“ zeptal se Kroupa.

Jitka přestala cvakat propiskou. „Můj favorit je Drábek.“

Kroupa pokrčil rameny. „Nevím, zatím se mi to jeví jako dost slabý. To na otvírák našeho nultáckýho story nemá grády.“

Jitka svou vizi začala bránit: „Co chceš víc? Tady máš všechno. Příběh s velkým P. Emoce. Nespravedlnost. Marný boj proti systému. Je jako mučedník. Veřejnost si ho oblíbila. Připadá mi jako Don Quijote. Už vidím ty titulky — Český Don Quijote. Sám v bitevním poli. Aby dosáhl svého cíle, stal se zločincem. Sám ve své křehké zbroji proti lité byrokratické sani! Co mu teď zbývá? Temné vězení. Jánošík a bla bla bla. Vymazlím ti z něho takovej příběh, že majitel, ten nepolapitelný Vonk, bude vrnět, uvidíš. A prodá se celej náklad! Za to dám krk.“

Kroupa chvíli přemýšlel, nakrabil čelo a řekl: „Jak z toho chceš udělat příběh, když ten Drábek nechce s nikým mluvit? Pokud nám neřekne, proč to všechno dělá, bude to ploché. Jeho motivace. To je to, co každého teď zajímá.“

„Zjistím, proč to dělá, neboj.“

„Ok. Tak máš volnou ruku. Běž po tom.“

Jitka přikývla.

Sepsala si seznam lidí, s kterými chtěla mluvit. Jedním z nich byl i padělatel, od kterého pan Drábek kupoval falešné doklady totožnosti. Dohodla si s ním na zítřek schůzku v žižkovské hospodě U Habásků.

„To je náhoda, tam často chodím,“ řekl fotograf Zapletal. „To je správná palírna, tam se ti bude líbit.“

„Uvidíme. Půjdeš se mnou, chci jeho fotky.“

Padělatel byl evidentně mrzutý, i když měl před sebou plzeňské pivo s nadýchanou pěnou, které tam postavil pan Habásko s mrožím knírem a pruhovanou čepicí se střapcem. Výčepní vypadal jako císař Franz Josef.

Jitka se rozhlížela po klenbách z režného zdiva suterénní hospody a po loučích, které slabě a plápolavě osvětlovaly hospodu. Byl tam cítit kouř a ten nesnášela. Nebyla tam žádná klasická světla. Musela zaostřit zrak, aby viděla v tmavém koutku sedící postavy v buřinkách a cylindrech. Několik ctihodných mužů mělo frak a hrálo karty o zlatáky. Zapletal přišel o několik hodin dříve než Jitka a stihl se opít. Ale svou práci dokázal dělat i v tomto stavu. „Tady je to nějaký...“ řekla Jitka, když dosedla k padělateli. Pan Habásko hned před ni postavil na porcelánový tácek buclatý půllitr.

„Ale já si to neobjednala,“ řekla Jitka překvapeně.

„Kdo neochutná pivíčko od pana Habáška, neví, co je dobrota. Ber,“ radil jí Zapletal.

Jitka pokrčila rameny. „No dobře. Ale prosím vás, nemůžete tady svítit elektrikou? Víte ten kouř...“

„Elektrikou?“ zeptal se pan Habásko zmateně a vyvalil na Jitku nechápavě oči. Potom zavrtěl hlavou, otočil se a šel pryč. „Těm ženským se pořád něco nelíbí,“ brumlal si pod vousy.

„Řekla jsem snad něco špatně?“ zeptala se Jitka dotčeně a zamračila se.

Pan Líbíček od vedlejšího stolu pohladil svého jezevčíka Kulihráška a otočil se k nim. „Víte, pan Habáško a novoty... to nejde dohromady. Vůbec odsud nevychází. Spí v takové komůrce za pípou. Nemá ten venkovní svět rád. Všechno mu sem dodávají závozníci na povozech.“

Jitka chvíli mlčela, musela si v hlavě srovnat, co právě slyšela. „No dobře, ale elektrika... Jak by tady musel být zalezlý dlouho?“

Pan Líbíček se vševědoucně usmál. „Dlouho, velmi dlouho,“ řekl potichu, příkyvoval při tom hlavou a zase začal hladit svého jezevčíka.

Jitka si povzddechla a začala se bavit s padělatelem. Ten hned spustil litanii: „No nemám zrovna já smoulovatý dny? Ve vazbě nejsem jenom proto, že jsem jako dělal součinnost s orgánama. Těma co se jako činěj v řízeních trestnejch. Kapitán Plichta je uznalej člověk a našinců si váží. Moje práce se mu líbí. Už kolikrát mě pochvalně poplácal po rameni, když študoval nějakej můj brilantní kousek. Sám měl chápavou účast, že zrovna já musím narazit na takovýho trošla, jako je Drábek. Kdo to kdy viděl? Von nejen že napráší sebe, ale což vo to, klidně ať dostane doživotí, ale naprášil i mě! Já jenom přece dělám svoje řemeslo, který umím, s těma občankama vlastně nemám žádný nekalý oumysl, jenom je prodávám dál, těm, co to jako sbíraj.“

Jitka se pobaveně ušklíbla. „Sbíraj. Aha. Kolik těch občanských průkazů chtěl pan Drábek? Do své sbírky?“

„Dostanu za to nějaký mergle?“ zeptal se padělatel a měl číhavý, přimhouřený pohled.

„Budete v novinách. Budete slavnej.“ Zapletal ho na potvrzení jejích slov fotil. Trochu se přitom opile potácel a usmíval se, ale svou práci zvládal bez problémů.

Padělatel chvílku přemýšlel a pak přikývl. „Fajn. Souhlas. Koupím si ty noviny a vezmu si je do lochu. Aby ty lůzři na cele věděli a považovali si, že můžou dejchat stejnej vzduch jako celebrita. Za žvára jim budu vyprávět, jak to chodí mezi hvězdama.“

„Tak kolik jich bylo?“

„Snad stovka. Fakticky skoro stovka. Mně to hned vrtákovalo palicí, proč tolik, no ne? To chtěl tolik úvěrů? Ale neptal jsem se, byl to dobrej

kunčoft, což vo to. Dobře platil a předem, žádný štráchy nedělal, to zase ne. Jenom by mě nenapadlo, že je tak pitomej a používá je k takovýhle ptákovině, no ne? Dneska se nedá spolehnout na nikoho, ani na kriminálníky ne. Mám strach, kam se ten svět žene a kde to všechno skončí. Poctivej zločinec, no co to je?“

Když vystoupala Jitka se Zapletalem po schůdkách z hospody, venku byla tma a mlha. Zapletal jen tak tak, že se neskácel zpět, jak byl opilý. Jitka se zarazila a podívala se zmateně na hodinky. Takhle neproniknutelná tma být ještě neměla. Chuchvalce mlhy se jí táhly podél nohou. Studily. Mlha byla hustá a namodralá. Neměla stejnou konzistenci, místy připomínala cukrovou vatu. V ulici nebylo jediné auto. Dřevěný vývěsní štít s názvem hospody, vypáleným ve starodávném psacím stylu, se pohyboval sem a tam jako v silném větru. Jenže bylo absolutní bezvětří. Kovové panty a řetězy skřípaly a připomínalo to úpění. Jinak bylo naprosté ticho, nikde ani náznak velkoměstského hluku.

„Hele, Zapatiny, tady byly tyhle petrolejové lampy, když jsme přišli?“ zeptala se nedůvěřivě. „A mně jdou asi blbě hodinky, přece se nemohlo už takhle setmít.“

Zapatiny se usmál. „Já když se U Habásků naperu a vylezu, tak nevím, kolik je hodin ani jakej je rok. To je tím pivem.“

Jitka se rozhlédla kolem. „Hm, nevím, jestli to je jenom tím pivem,“ řekla pochybovačně.

„Mrkej na tu mlhu,“ řekl Zapletal, nabral do dlaní tu hustší část, splácal z ní menší kouli, která trochu připomínala sněhovou. Jak tu mlhu stlačil, koule byla více modrá. Potom ji hodil. Letěla strašně dlouho jako ve zpomaleném filmu, tak nějak okázale.

„Co to má znamenat?“ zeptala se Jitka a vyvalila oči.

„To koukáš, co? Co se divíš... to je prostě Žižkov!“

Vzápětí uslyšela zvuk podkov a kola kočáru. Ze tmy se vynořil černý kočár, tažený černými koňmi s chocholkami. V oknech byly závěsy, ale na chvílku se odhrnuly a Jitce se zdálo, že spatřila bledou tvář pana Drábka. Byl to jenom takový krátký záblesk a záclonka se hned spustila zpět. Pozorovala, jak kočár zmizel v mlze, a nechtěla věřit svým očím. „Ten pan Habásko točí asi fakt silné pivo.“

Zapletal se mezitím vydal kolébavou chůzí vpřed.

Chtěla vyrazit za ním, když spatřila muže s dlouhými vousy a s loknami, jak rozsvěcuje lampy. Vydala se k němu. „Pane, vy tady něco natáčíte?“ zeptala se.

Muž s dlouhými vousy a loknami na ni vytřeštil oči, prohlédl si ji od hlavy k patě a bylo na něm vidět, že dostal strach. Otočil se a pelášil pryč. Jitka pokrčila rameny a pustila se za fotografem Zapletaem, který si to klíčkoval hodný kus před ní a zahnul za roh. Zrychlila krok, aby ho dohnala. Zabočila za ním do vedlejší ulice a rázem mlha byla ta tam. Ulice byla plná aut, všude randál, troubení a cinkání tramvajů a teprve se stmívalo.

Zapletal se k ní otočil a radostně ukázal na auta. „No vidíš, už je to v pořádku. Už jsem vystřízlivěl!“

Jitka se ostražitě rozhlédla kolem sebe a zavrtěla hlavou. „To nebude tím,“ řekla potichu.

Druhý den měl pan Drábek paruku a přilepený knír, aby nebyl poznat. Dobře věděl, že není pravděpodobné, aby někdo z těchto zařízení o něm ještě neslyšel a neznal jeho pravou podobu. Jako obvykle se prokázal jedním ze zakoupených falešných občanských průkazů, aby byl přijat. I na fotografii falešné občanky měl tu samou paruku a knír. Darovat krev mohl totiž oficiálně maximálně pětkrát do roka, ale on to poslední dobou vykonával dvakrát týdně. Kdyby se neprokázal falešným průkazem, nepřijali by ho, protože by jeho pravou totožnost našli v databázi. Milá sestřička v ručně pleteném svetříčku střídavě ukusovala banán a zapisovala do počítačového systému údaje z jeho předloženého občanského průkazu. Vše proběhlo v pořádku. Údaje byly v počítači a z banánu zbyla jenom šlupka.

Pan Drábek se těšil jako malé dítě na dárky pod stromečkem. Jeho tvář byla dychtivá a oči mu toužebně svítily. Nedočkavě si vyhrnul rukáv. Pan Drábek byl totiž posedlý. Byl posedlý darováním krve! Vůbec si nevěšiml, že ho při tom někdo fotografuje. Byl to fotograf Lukáš Zapletal.

Další den vyšel Jitčin článek s titulkem: Nezničitelný dárci se nenechal odradit. Samotný článek začínal text větami: Dál chce pomáhat naše-

mu zdravotnictví a lidem i za cenu páchání trestného činu falšování a pozměňování veřejné listiny, když používá falešné doklady totožnosti a tím se dopouští podvodu. Tím, že v této činnosti pokračuje, se vystavuje riziku vyššího trestu. Uvalí na něho soudce vazbu? Co žene našeho hrdinu v této bohubilé činnosti? Takové lidi bychom přece měli podporovat a ne zavírat!

Následující den byla demonstrace Drábkova fanklubu. Skoro stovka lidí chodila v tričkách s obrázky kapek krve, podobizny Drábka, v zástupu dokolečka a vykřikovala hesla jako například Drábek do vězení nepatří, Drábek je hrdina, Víc takových Drábků a podobně. Na zdůraznění naléhavosti měli transparenty, na kterých byly podobizny lidí, kteří zemřeli, protože se jim nedostalo včas transfuze krve. U každé fotografie bylo jméno a nápis zbytečná oběť. Jeden demonstrant měl transparent s podobiznou ministra spravedlnosti a pod ním nápis: Příští možná oběť? Panu ministroví, když ho demonstranti zastavili při příchodu do úřadu, se to evidentně nelíbilo a fotografům se podařilo zachytit jeho roztrpčenou a vzteky protaženou tvář.

Jitka z demonstrace odjela za krevním specialistou doktorem Pelikánem, který jí příslibil říct, jak potřebují naléhavě každého dárce a jak se krve všeobecně nedostává. Byl také policisty přizván jako soudní znalec k vyšetřování pana Drábka.

Byli právě plně zabráni do rozhovoru, když jí volal kolega Lukáš Zapletal. „Omlouvám se, pane doktore, tohle vzít musím,“ řekla Jitka a zatvářila se koketně, aby obměkčila pana doktora, který se tvářil pohoršeně.

Zapletalovi přeskakoval rozrušením hlas. „Jitko, sakra, stal se průser. Pro nás teda dobrý, ale pro Drábka ne. Zase je na jedny transfuzní stanici.“

„To není nic nového, tak udělej další fotky. Pokud nám k tomu nic...“

„Ale vo to vůbec nejde! On jim tam vykvrácel nebo co!“

„Cože? Vykvrácel? Jak jim tam mohl vykvrácet?“

„Prej ta kráva sestřička na něj zapomněla! Spustila se tam s nějakým šoférem, co převáží krev, a úplně jí vypadlo z hlavy, že tam má Drábka

napíchnutého a crčí z něho krev! Drábek se asi zase kochal a měl zase zavřený voči nebo co, že neviděl, že to už dávno přetejká na zem.“

„Ježíši Maria. No tak to máme nádhernej konec! Skvělý! Potřebuju mluvit s tou sestřičkou, než ji seberou policajti.“

„Jasně. Ale je tam strašnej bordel, zmatek, všichni tam na sebe ječeť, já se tam procpal, udělal pár fotek. Jedinečný! Na zemi rozlité krve jako z vola, taky jsem do ní hampstnul a roznesl to po celý chodbě. Vypadá to tam jako na jatkách.“

„Paráda. Už tam jedu! Vydrž! Foť jak zběsilej! Kde že to je?“

Když tam dorazila, Lukáš Zapletal se tvářil užasle.

Jitka ho zahrnula otázkami jako kulomet: „Nazdar. Máš to? Fotils? Co zíráš tak překvapeně?“

Zapletal musel několikrát polknout, než dokázal promluvit. „Von... von žije!“ řekl a ukázal za sebe.

„Cože? Vždyť jsi říkal...“

„Že z něj vyteklo krve jako z vola. Doktor to odhaduje, že s tím, co je na podlaze, to může být tak čtyři nebo pět litrů! Všichni tam šílej. Ta sestřička, co si to tam rozdávala s tím mladým šoféřským žigolem, tam jenom hystericky vríská. Tak jako tak dostane padáka. Ten šofér asi taky.“

„Ty mě nezajímaj, co Drábek?“

„Co by. Ten odešel. Sice se trochu motal, ale normálně odešel. Po svých! Ještě si venku na prahu otřel boty od krve a šel. Pravda, trochu se šoural, přidržoval se zdi, ale šel! Všechno to mám ve foťáku!“

„Co to je za blábol, vždyť měl být přece mrtvej!“

„Jenže není.“

„Není,“ zopakovala Jitka otupěle a snažila se to pochopit. Ale nešlo to. „Proč jsi mi ale volal, že je mrtvej?“

„Prej měl jenom zavřený oči. Možná na chvíli omdlel, ale pak se probral, vstal i s tou hadičkou, s jednou sestřičkou to hned třísklo, když se probral z mrtvých, sám si tu kanylu vyndal, řekl nashledanou a šel. Prostě šel, jako by jenom mírnýx týrnýx zbaštil v bufetu párek a neměl tam už co pohledávat.“ Zapletal užasle pokrčil rameny. „Prostě nashledanou a šel.“

Přednosta stanice kroutil hlavou. „To prostě není možný! To prostě není možný! To prostě není možný,“ opakoval dokolečka a zíral na své před sebe natažené třesoucí se ruce, jako by ony mu dokázaly dát uspokojivou odpověď. Nedokázaly. „Člověk má v sobě přece jenom pět až šest litrů krve! Nemůže žít, když ztratí čtyři až pět litrů,“ přesvědčoval sám sebe. „To prostě není možný. To prostě není možný,“ doktorův hlas přeskakoval jako starý gramofon a ruce se mu třásly čím dál tím víc. Lukáš Zapletal ho při tom fotil a Jitka se z něho snažila vymámit nějakou kloudnou odpověď. Ale nepodařilo se jí to. Vůbec je nevnímal. Jeho dosavadní svět se mu zbořil.

Druhý den chtěl s Jitkou mluvit krevní specialista doktor Pelikán. Jitka k němu hned přijela. Doktor Pelikán byl evidentně nevyspalý a měl horečnaté oči. Hned spustil: „To mi nebudete věřit. Ale... to prostě není reálné. Kdyby se jednalo o jednu dvě odchylky, tak bych si řekl, že jde o nějakou administrativní chybu při zanášení údajů do systému, ale ono to je prakticky vždycky jinak.“

„Můžete mi říct, co je jinak?“ zeptala se Jitka s trpělivým úsměvem.

„Ještě jsem ty stanice obvolával, ověřoval si to podle toho seznamu, co mi dali policisti. Víte podle těch falešných jmen. A je to prostě pravda.“

„A co?“

„On měl vždycky jinou krevní skupinu!“

„Co prosím?“

„Slyšíte dobře. Vždycky měl jinou krevní skupinu! Jednou měl nulku, jindy áčko, jindy béčko a pak zase ábéčko. Pořád se to takhle střídalo. Ale to neexistuje! To nejde! To nejde!“

Jeho pohled byl pohledem šilence ne nepodobným tomu přednosta stanice.

Když Jitka vystoupala po prošlapaných kamenných schodech až do nejvyššího patra starobylého žižkovského baráku s číslem 13/13 nedaleko Seifertovy ulice, byla docela udýchaná. Zazvonila na pana Drábka. Nejdřív se nic nedělo, tak zmáčkla zvonek znovu a nechala na něm palec, dokud neuslyšela šouravé kroky. „Nechte toho!“ zazněl nevrlý hlas pana Drábka zpoza dveří.

Jitka zvonek pustila. „Potřebuji s vámi mluvit.“

„Jděte pryč!“

„Vím, že je pozdě. Ale je to nutné.“

„A pro koho? Pro mě rozhodně ne,“ zavrčel pan Drábek a Jitka zaslechla, jak zase odchází.

„Jak to, že vaše krev má vždycky jinou skupinu?“

Zvuky kroků na chvíli utichly. Potom pokračovaly a následně se dveře otevřely.

„Takže se už na to přišlo?“

„Ano.“

Pan Drábek pokrčil lhostejně rameny. „Stejně s tím nic neuděláte. Už tenkrát se snažil kde kdo.“

„Můžu dál?“

„Jinak bych vám neotvíral. Ale... nejsem zařízený na návštěvy, víte?“

„Já nejsem bodovací komise na dětském táboře.“

Snad poprvé viděla pana Drábka trochu se pousmát. Poodstoupil, aby mohla projít.

Vešla do rozlehlé ztmavlé místnosti, jež byla prostorná jako školní tělocvična. Zarazilo ji to. Ta místnost se do toho domu přece nemohla normálně vejít! Pokud nebyla přes několik domů. Měla tam zvláštní pocit neklidu. Všude byl těžký tmavý dubový nábytek. Bylo tam několik velkých knihoven. Hřbety knih s latinskými nápisy a starých tisků sahaly až ke stropu. Staré kožené lenošky byly umístěny kolem obrovského krbu, kde praskal oheň z masitých polen, jenž plápolavě osvětloval okolní kamenné stěny, na kterých visely obrazy starých holandských mistrů — tmavých portrétů nepřístupně se tvářících mužů s pronikavými očima a zachmuřenými výrazy. Z plamenů ohně občas vytryskla sprška jiskérek. Jedna pohovka byla dozajista kdysi něčím trůnem. U krbu na zemi nehnutě spali dva vlkodavové. Buď spali, nebo byli vycpaní.

Jitka užasle pohlédla na strop. Střed byl ve tvaru skleněné kulaté kopule o průměru asi pěti metrů. Na zbytku stropu byla hustá síť spleti-tých trámů, natřených volskou krví.

Jitka chvíli němě zírala na hvězdy a Měsíc. „Tady to vypadá jako v planetáriu.“

„To bylo původně planetárium. Ale já už od jisté doby dalekohled nemám. Stačí mi koukat na hvězdy takhle. I to mi vydrží celé hodiny. Hezky se u toho přemýšlí.“

„Věřím. Má to... má to obrovskou sílu. Energii, je to takové... vznešené. Nebo nadpozemské. Nebo... prostě to má tu sílu.“

„To má. Sedněte si támhle do té sedačky. A nechte na sebe chvíli hvězdy působit.“

„Dobře.“

„Dáte si něco?“

„Mohla bych čaj s medem?“

„Určitě. Mám ho taky rád. Dám si ho s vámi.“

Byli oba usazeni kousek od sebe každý v jedné sedačce, chvíli mlčeli a dívali se konsternovaně na hvězdy. Jitka čekala, věděla, že musí být trpělivá stejně jako rybář, dokud ryba sama nezabere.

„Mám rád tenhle pohled. Často se takhle vydržím koukat celé noci.“

„Věřím.“ V ten moment se jí zdálo, že odněkud ze dvora slyší zaržát koně.

Pan Drábek si povzdechl „Tak se ptejte.“

Jitka chvíli váhala, přemýšlela, jakou zvolit strategii, pak se rozhodla, že půjde rovnou k věci. „Řeknete mi proč? Proč tak neústupně pořád darujete krev, i když kvůli tomu půjdete do vězení? Chcete být nějaký spasitel?“

Chvilí přemýšlel. „Jsem unavený. Strašně unavený. Ze světa, z lidí, bojím se jich, už bych tady dávno nechtěl být, jenže musím.“

„Ale proč?“

Neodpověděl. Zase následovala odmlka, při které Jitka dopila čaj.

Pan Drábek se nadechl. „Přes den mi sem lítají a sedají hrdličky. Ty mi dělají jedinou společnost při dnech, kdy nevyjdu z bytu. Ale to je taky jediná, o kterou stojím. Stačí mi je pozorovat, a to jsou snad jediné chvílky, kdy mám v sobě klid.“

Jitka si povzdechla. „Unikáte mi. Neodpověděl jste mi.“

Pan Drábek pokrčil rameny.

„Vím, že v tomto světě je vždy něco za něco,“ řekla Jitka, vstala, překřížila přes sebe ruce a stáhla ze sebe svetr. Věděla už dopředu, že to asi

bude muset udělat, takže pod svetrem neměla už nic. Byla připravená. Jako vždy.

Pan Drábek koukal na její hezká prsa, která osvětlovalo mihotající se světlo z ohně krbu. Ale v panu Drábkovi to žádnou touhu neprobudilo. Ani překvapení. Spíš smutek.

„Ten svět je fakt hrozný,“ konstatoval tiše.

A jak se na ni díval pronikavým a smutným pohledem, v té chvíli si najednou připadala trapně. Jeho pohled měl sílu a moudrost nějaké podivné nekonečnosti. Nedokázala si vysvětlit, čím to je, každopádně se zastyděla, sklonila hlavu a překřížila ruce přes prsa. Bylo jí nevolno ze sebe samé a ze svého činu a tento pocit dosud nezažila.

„Promiňte,“ špitla a začala se honem oblékat. „Půjdu a už vás nebudu obtěžovat. Nikdy,“ řekla odhodlaně.

Pan Drábek na ni zkoumavě koukal. „Řeknu vám to,“ řekl po chvíli.

„Prosím?“

„Všechno vám to řeknu. A nemusíte kvůli tomu se mnou spát.“

„Tak to je... to je dobře.“

„I když děláte, co děláte.“

Jitka se zarazila. „Co jako?“

„Jste slouha bulváru. To jako.“

Jitka chtěla vylítnout, co že si to dovoluje, ale nakonec si to rozmyslela. Ten příběh opravdu moc chtěla. A místo šéfredaktorky.

Pan Drábek se usmál. Pochopil, co se jí honí hlavou, a pobavilo ho to. Pak zvažněl a řekl: „Ale něco po vás přece jenom chci.“

„A to?“ zeptala se Jitka ostražitě.

„Dlouho jsem si s nikým nevyšel. Jen tak předesílám. S nikým... prostě s přítelem. Někam do společnosti. Na nějakou událost. Šla byste se mnou?“

Jitka chvilku přemýšlela, jestli v tom není nějaká záluďnost, ale bylo to prosté. On byl asi jenom doopravdy strašně osamělý. A smutný. „Jistě. Proč ne? Když vám to udělá radost.“ Kdy vlastně naposledy udělala někomu radost, pomyslela si.

„Dobře. Chtěl bych jít na muzikál. Máte ráda muzikály?“

„Ano. Docela ano.“

„To jsem rád. Tak tam vám všechno řeknu.“

Kroupa si škrábal zádumčivě nos. „Na ten muzikál jdete až za týden? To je den před tím, než má náš nulták vyjít. Nemůžete jít aspoň o den dřív? Takhle to je na hraně. Přílišnej risk.“

„Hrajou to nejdřív za ten týden a nedá si to rozmluvit. Chce jít zrovna na tenhle muzikál.“

Kroupa si povzdechl. „Chápeš, že to je časově strašně napnuté? Budeš mít po tom muzikálu maximálně dvě tři hodiny na napsání článku, víc ti dát nemůžu, druhý den to musí být na stáncích.“

Jitka mávla rukou. „Já to zvládnu. Víš, že umím makat v časovém presu. Toho se neboj.“

„Dobře, jsi si ale jistá, že ti to tam všechno vysvětlí?“ zeptal se jí.

„Naprosto. Budu mít odpověď. Cítím to tak.“

„Hm. No... s chlapama to umíš, tak asi víš, co říkáš. Ale pokud by se to nepovedlo... letíš. Je ti to jasný?“

Jitka přikývla.

„Takže říkáš, že to chceš risknout?“

„Jo.“

„Že já pitomec se tebou vždycky nechám ukecat.“

„Protože jsem tvoje láska, víš?“

Ušklíbl se. „Závidím ti to tvoje sebevědomí. No nic. Dobře, ale budu se sichrovat. Nechám si v zásobě příběh Martiny. Když ten svůj nedodáš... už sem nemusíš. Tvoje věci ti nechám poslat domů v krabici. Bude to totiž pěkněj trapas a možná poletím taky. Reklamní kampaň na první číslo musí totiž obsahovat právě hlavní story. Jestli to nevyjde a bude tam pak jiné story... majitel mě vykostí a já tebe protáhnu louhem. Ale jestli to vyjde... jsi šéfredaktorka. Vyhrálas.“

„To беру. Miluju hru na ostří nože.“

Kroupa si povzdechl. „To já už dávno ne. Dávno ne.“

Sama byla celý týden nedočkavá a těšila se na muzikál a odpovědi. Vydavatelství udělalo na nový týdeník krátkou, ale vcelku mohutnou a dynamickou reklamní kampaň v rozhlase, televizi, v metru, na billboardech a samozřejmě ve svých novinách. Ústředním motivem byla fotografie pana Drábka, když ho tenkrát uniformovaní policisté zatkli přímo v transfuzní stanici ještě s kanylou v žíle. Titulek byl jednoduchý.

Stálo tam: *PROČ?* Dále menším písmem: Motiv se konečně dozvíte v našem novém týdeníku *JEJICH PŘÍBĚHY*.

Oblékla se do hezkých šatů, ale těch nejstřízlivějších, které měla. Nechtěla ho svádět. Byla napjatá, protože kdyby nakonec cuknul... Ani nechtěla domýšlet. Ta reportáž měla vyjít zítra, šéfredaktor jí slíbil, že jí nechá místo v novinách, ale musí článek poslat do půlnoci. Jinak by byl průšvih.

Měli samostatnou lóži. I když byl o dost starší než ona, docela mu to v tom fraku sekne, musela uznat. Na muzikálu měl frak jako jediný, ale nepřipadal si nějak nepatřičně a ani tak nevypadal. Sálal z něho ušlechtilý klid.

Když se rozezvučely první tóny, Jitka nenápadně zapnula diktafon. Nevěděla, kdy přijde ta chvíle a on se jí svěří. Pan Drábek se do děje a do hudby úplně pohroužil. Měl bolestný výraz a nesmírně to prožíval. Muzikál byl už skoro na konci, když zpívali refrén: „Buď navždy sbohem, Drákulo!“

„Jo. To jsem přesně chtěl,“ řekl z ničeho nic pan Drábek a po tváři mu kanuly slzy.

„Prosím?“

„Není to sbohem jako pozdrav, ale je to s Bohem. Jako být s Bohem. A to jsem strašně chtěl! Být s Bohem! Spolu.“

„Buď navždy sbohem, Drákulo!“ zpíval sbor.

„Já vám pořád nerozumím.“

Pan Drábek měl v té chvíli ublížený výraz. „Po své smrti jsem chtěl být s ním, jenže on mě poslal zpátky na zem! Prý abych nejdřív vrátil všechno, co jsem vypil! Pak že se uvidí, jestli si mě vezme k sobě.“

„Cože? Co to... co jako vrátil?“ Jitka byla zmatená.

Podíval se na její hrdlo a oči se mu zaleskly. „Všechnu tu krev... tu dobrotu, která mi tak strašně chutnala... nejradši jsem měl nulku. I když áčko taky nebylo špatné, víte... už jsem s tím dávno skončil, kaji se, ale někdy... ty vzpomínky na staré časy...“ pohlédl na její hrdlo, chvíli tak zůstal a oči se mu chladně zaleskly, potom se jeho pohled obrátil vzhůru, dostal provinilý výraz a z očí mu kanuly slzy zoufalství. Pokrčil

rameny. „Promiň, Bože! Prostě si nemůžu pomoc. Nedokážu potlačit svou přirozenost. Vždyť jsi mě tak stvořil...“

Jitka kroutila hlavou. „Jak si nemůžete po...“

V té chvíli pan Drábek otevřel ústa a v nich se ve světle jevištních reflektorů zaleskly obrovské a dlouhé špičáky. Jitka vytřeštila oči a úlekem přestala mluvit. Nemohla se vůbec pohnout. Pan Drábek se sklonil k jejímu hrdlu a...

K O N E C

Nabídka pana Vonka

Když se probudíte mrtví, je to sakra divný pocit. Stejně takový pocit měl i nezaslouženě proslavený spisovatel Viktor Jánský, když se probudil. Sakra divný. Každopádně mu bylo jasné, že je mrtvý. Cítil zvláštní lechtání, jako by měl uvnitř svého na uhel spáleného těla snad tisíce miniaturních štětečků. Hučelo mu v hlavě. Nevěděl, jestli to má přiřítat tomu, že je mrtvý, anebo že předešlého večera vypil příliš mnoho drinků Cuba Libre. Rozhlédl se kolem. Byl ve vkusně a luxusně zařízeném pokoji hotelového typu, v jakých bydlíval poslední rok, když jezdil na autorská čtení, která proslula tím, že nikdy nakonec ze svého díla nic nečetl. Nebylo totiž z čeho.

„To je zvláštní,“ konstatoval nevzrušeně. Na něco si pamatoval s až krystalickou čistotou, něco měl naopak zahalené do tajemného závoje a vzpomínky klouzaly po konturách událostí. Jenže ono dost věcí je trochu jinak a divných, když jste mrtví.

Na nočním stolku měl čerstvý výtisk novin, kouřící šálek oblíbeného pressa Segafredo a borůvkový koláč, který zbožňoval od dětství.

Podíval se odtažitě na své ruce. Jednu ruku měl takovou, jakou ji znal. S dlouhými štíhlými, elegantními prsty a pěstěnými nehty. Druhou spálenou. Na svých rukou si zakládal. Vystavoval je na odív a nechával se fotografovat se zlatým perem značky Parker ve svých štíhlých prstech. Jak coby autor podepisuje svůj román. Nutno dodat — který nikdy nenapsal.

Že má znetvořený obličej, mu bylo jedno. Ale ta ruka! Ta jeho kdysi tak krásná ruka! Zatřepotal prsty. Ze spálené ruky odpadávaly kousky popela. Zajímavé, konstatoval nevzrušeně. S tím by si na manikúře asi těžko poradili, pomyslel si spisovatel Viktor Jánský a hořce se svému vtípku zasmál.